

вждния баиръ. Скрихъ се задъ единъ храстъ и гледамъ — Гривуша. Мъкне единъ грамаденъ сухъ клонъ. Мъкне го тя къмъ единъ старъ разклоненъ кленъ. Дотътрази го и сложи края му върху единъ дебелъ клонъ на клена. Разбрахъ: мжчеше се да направи мостъ надъ дълбоката пропастъ.

Когато усѣти, че клонътъ е здраво заседналъ върху клена, подрусна го, мина дваждъ-триждъ по него, отдръпна се и пакъ се изгуби.

— Я чакай, — рекохъ на ума си — тя ни открадна теленцето, пъкъ азъ да ѝ разваля моста: въоръженъ съмъ — страхъ ли ще ме е! . . .

— Отивамъ, но клонътъ се указа толкова голѣмъ и тежъкъ, че азъ съ най-голѣма мжка можахъ да го изтегля. Оставямъ го да се подпира много слабо до клена — на изплискъ.

Качвамъ се на единъ букъ и чакамъ да видя, що ще стане.

По едно време чухъ, че силно квичи прасе. Гледамъ — стрѣвницата, захапала едно диво прасе, бѣга съ всички сили къмъ моста си. Следъ нея тича глиганъ.

— А-ха! сега ще видимъ, какво ще стане — мисля си азъ, цѣлъ настрѣхналъ!

Мецана, още съ стѣпването върху клона, се намѣри заедно съ него въ пропастъта. А следъ нея — бухъ вжтре и глиганътъ!

Нѣщо изпращѣ. Раненото прасенце се освободи и се заклатушка къмъ майка си, която пристигна следъ глигана. Тя почна да го ближе, но прасенцето изплашено удари на бѣгъ. Следъ него се изгубиха и дветѣ диви свини.